

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/247/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314223344
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1314223344.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: B. K., Z.. XX.XX.XXXX, K. B. N. XX, B., zastúpený JUDr. Iveta Balalová, advokátka, so sídlom Ružová dolina 10, Bratislava, proti žalovanej: F. T. K., Z.. XX.XX.XXXX, K. B. Š. XX, B., zastúpená: JUDr. Marta Heidingerová, advokátka, so sídlom Vysoká 32, Bratislava, o náhradu škody vo výške 3 266,10 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 14.02.2017, č.k. 16C/129/2014-277, jednomyselne takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 181,45 eur, a to v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Vo zvyšku sa žaloba z a m i e t a.

III. Žalovanej sa proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 89 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (výrok I) a žalobcovi uložil povinnosť v plnom rozsahu nahradiť žalovanej trovy konania vo výške, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením (výrok II).

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ustanovením § 132 ods. 1 a 2, § 137 písm. a), § 185 ods. 1 a 2, § 215 ods. 1 a 2, § 215 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), § 420 ods. 1 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že v prejednávanej veci žalobca nepreukázal ani jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu. Argumentáciu žalobcu, že pokiaľ by súd konal rýchlejšie, jeho dôkazná situácia by bola priaznivejšia a v konaní by mal úspech, nepovažoval súd prvej inštancie za podloženú. Poukázal na to, že žalobca mal už pri podaní žaloby označiť všetky dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a mal toto právo až do rozhodnutia súdu o skončení dokazovania. Žalobca však v konaní nepreukázal, že výlučne žalovaná konala v rozpore s objektívnym právom tak, že v príčinnej súvislosti s týmto konaním by žalobcovi vznikla škoda, predstavujúca náhradu za cestovné výdavky na cestu osobným motorovým vozidlom v súvislosti s realizáciou styku žalobcu so svojimi maloletými deťmi. Podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo preukázané, že dôvodom pre nerealizovanie styku, bolo práve konanie žalovanej a nebolo preukázané ani to, že dôvodom cesty žalobcu z X. do B. bolo výlučne prevzatie detí za účelom realizácie styku. V konaní tak nebolo preukázané ani svedkami potvrdené, že žalobca v uvádzanom čase cesty realizoval a ani to, že dôvodom cesty bol výlučne styk s maloletými deťmi, ktorý bol zmarený, resp. sa neuskutočnil. Z dokazovania naopak bolo preukázané, že dôvody boli rôzne, a to nezáujem zo strany detí, ich plač, stres, bránenie sa detí styku s otcom ako aj skutočnosť, že žalobca sa nedostavil alebo prišiel na

styk s cudzími ľudmi, policajťami alebo pod vplyvom alkoholu. Súd prvej inštancie berúc do úvahy, že v konaní vyplynulo nezrealizovanie styku na základe súdom nariadeného predbežného opatrenia v období od 28.03.2014 do 20.06.2014, uviedol názor, že ani v tomto prípade žalobca nepreukázal vznik ani výšku škody a ani príčinnú súvislosť medzi zmarením styku a nákladmi na cestu z X. do B. a späť. Uviedol, že tvrdenia žalobcu neboli preukázané ani výsluchom ním navrhnutých svedkov. Na základe uvedeného konštatoval, že pokiaľ malo dôjsť k zmareniu styku, nebolo tak v dôsledku konania žalovanej. Práve v tomto období maloleté deti trpeli odchodom otca od rodiny, zle znášali danú situáciu, čo sa prejavilo tým, že otca odmietali. Zároveň uviedol, že žalobca predloženými listinami nepreukázal vyčíslenú škodu, za ktorú by zodpovedala žalovaná. I keď žalobca realizoval cesty z B. do X., z konania vyplynulo, že tieto cesty boli spojené aj s návštevou rodiny, či priateľov. Za spornú považoval súd prvej inštancie zároveň skutočnosť, či cesty boli žalobcom realizované vždy uvádzaným motorovým vozidlom a vyčíslené náklady na cestu súviseli len s realizáciou styku s maloletými deťmi. Záverom súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca nepreukázal zodpovednosť žalovanej za škodu, existenciu škody ani príčinnú súvislosť medzi škodou a zavinením žalovanej. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. tak, že plne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške rozhodne súd samostatným uznesením.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to z dôvodov, že súd prvej inštancie nevykonal navrhovaný dôkaz, ktorý bol potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. e), f) C.s.p.). Mal za to, že preukázal svojimi návrhmi na výkon rozhodnutia ako aj ďalšími podaniami, že styk s maloletými deťmi sa nezrealizoval vinou žalovanej. Poukázal na to, že žalovaná zámerné marila styk s maloletými, čo vždy konkrétne opísal vo svojich podaniach a predložil súdu prvej inštancie. Zásadne nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že svoje cesty realizované z X. L. B. spájaj aj so stretnutiami so spolužiačkou alebo rodinou žijúcou v B., nakoľko prioritne išiel vždy do B. za účelom realizácie styku a nakoľko bol styk zmarený, nevracal sa večer späť do X. ale prespal u svojich rodičov. Mal za to, že súdu preukázal nezrealizovanie styku svojimi písomnými podaniami, ktoré adresoval súdu v každom jednotlivom prípade. Tieto podania boli podávané na súd v každom prípade poštou a boli založené aj do spisu. Poukázal na to, že žalovaná len ústne tvrdila, že na styk nechodil alebo prišiel opitý a že táto skutočnosť nebola potvrdená svedkyňou F. O., nakoľko jej výpoveď je podľa jeho názoru zaujatá a nepravdivá. Mal za to, že tvrdenie svedkyne o konaní detí, ktoré žalovaná pripravovala na styk a ktoré až keď žalobca prišiel na styk, odmietli ísť s ním, je nelogické. Mal za to, že pokiaľ by s ním deti odmietali styk už v apríli 2014, žalovaná by žiadala úpravu styku otca s maloletými deťmi tak, že by sa styk realizoval napríklad v jej prítomnosti a len niekoľko hodín, aby si deti s otcom vytvorili vzťah. Žalovaná tak však neurobila, nakoľko jej tvrdenia o tom, že maloleté deti odmietali styk, sú nepravdivé. Zároveň poukázal na to, že v auguste 2014 strávil s maloletými deťmi celý týždeň s tým, že deti boli spokojné a mali s ním dobrý vzťah. Dôvodil aj tým, že žalovaná nepreukázala policajnými správami, že maloleté deti nechceli s ním ísť na styk. Poukázal zároveň na výpoveď svedka O., z ktorej nevyplýval konkrétny dátum, kedy by sa styk s maloletými nerealizoval z dôvodu, že by na styk neprišiel alebo prišiel opitý, napriek tomu, že deti boli na styk pripravené. Napriek týmto skutočnostiam súd prvej inštancie konštatoval, že maloleté deti boli na styk pripravené a že prišiel na styk opitý, aj keď túto skutočnosť nemal za preukázanú, okrem svedeckej výpovede brata žalovanej. Poukazujúc na to, že býval a pracoval v Prahe a mal záujem byť s tromi deťmi mobilný, chodil na styk s osobným autom, čo žalovaná nepoprela, keď tvrdila len, že nechodil vždy na takom osobnom aute, ako si vyúčtoval. Žalovaná však súdu nepreukázala, že by nechodil na tom osobnom motorovom vozidle, ktorého kópie dokladov predložil. Súd prvej inštancie zároveň odmietol vykonať výsluch svedkyne V. G., ktorá sa spolu s ním viackrát zúčastnila zmareného styku. Mal za to, že ak by súd prvej inštancie konal rýchlejšie, tak by bolo viac vecí jednoduchšie preukázať. Uviedol, že informácie a posudok, na ktorý sa súd prvej inštancie a žalovaná odvolávajú, a to konkrétne informácia z detského centra VÚDPaP zo dňa 13.02.2015 a znalecký posudok X.. D. H. z 24.08.2016, nie sú relevantné, nakoľko tieto nepreukazujú, aký bol styk s maloletými deťmi v roku 2014, čo je predmetom tohto konania. Poukázal na to, že práve konaním žalovanej mu bolo bránené v styku s maloletými deťmi, keď žalovaná deti nepripravila na styk, zámerné pripravila iný program alebo vedome odišla v čase styku z domu, čo viedlo k odcudzeniu maloletých detí od žalobcu konštatované v posudku z roku 2016. Napriek tomu o styk žiadal, cestoval z X. L. B., podával návrhy na výkon rozhodnutia.

Dôvodil, že v konaní preukázal existenciu škody, porušenie právnej povinnosti ako aj príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Preukázal, že v predmetnom období mal vykonateľné rozhodnutie umožňujúce mu styk s maloletými, žalovaná v stanovené časy maloleté deti na styk riadne nepripravila a jemu z tohto dôvodu vznikla škoda predstavujúca minimálne náklady na cestu do bydliska žalovanej. Skutočnosť, že žalovaná riadne deti nepripravila na styk, preukázal svojimi návrhmi na výkon rozhodnutia. Z dôvodu, že žalovaná marila rozhodnutie, keď nepripravila a neodovzdala maloleté deti na styk, boli jej súdom uložené opakované pokuty vo výške 200 eur. I keď následne boli tieto pokuty zrušené na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, boli zrušené len z dôvodu formálneho, a to zrušenia rozhodnutia, na základe ktorého boli vydané. Napriek tomu, mal za to, že týmto bolo preukázané, že matka jeho styk s maloletými deťmi marila. Zároveň preukázal, že mu vznikla škoda, keď cestoval zbytočne z X. L. B. osobným autom, nakoľko žalovaná deti nepripravila na styk, keď väčšinou deti ani neboli prítomné v mieste bydliska matky. Zároveň mal za to, že súd prvej inštancie nevykonal riadne dokazovanie, keď nevypočul svedkyňu G. a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Bola porušená aj rovnosť strán, nakoľko súd prvej inštancie nevzal do úvahy jeho dôkazy a vyhodnotil situáciu tak, akoby žiadne dôkazy nepredložil. Pritom tvrdenia žalovanej neboli konkrétnymi dôkazmi preukázané. Z uvádzaných dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo aby odvolací súd v zmysle § 384 C.s.p. doplnil dokazovanie vypočutím svedka a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a priznal mu náhradu trov konania.

5. Žalovaná podala k odvolaniu žalobcu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne písomne vyjadrenie, v ktorom vyjadrila nesúhlas s jeho obsahom a žiadala, aby odvolanie žalobcu odvolací súd v celom rozsahu zamietol. Zároveň založila uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 24.05.2017, sp. zn. 51P/51/2014, ktorým súd zrušil v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté deti neodkladné opatrenie zo dňa 25.02.2014 v celom rozsahu.

6. K vyjadreniu žalovanej sa žalobca písomne nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods.1 a 378 ods. 1 C.s.p.). O odvolaní žalobcu odvolací súd rozhodoval s nariadením odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p., na ktorom zopakoval vykonané dokazovanie v potrebnom rozsahu, s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.) a po vyhodnotení skutočností uvádzanými stranami sporu v priebehu nariadeného odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

8. Odvolací súd postupom podľa § 382 C.s.p. majúc za to, že na vec sa vzťahujú ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a sú pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzval strany, aby sa k možnému použitiu vo výzve citovaných ustanovení vyjadrili.

9. Na výzvu odvolacieho súdu podľa ust. § 382 C.s.p. sa vyjadril žalobca.

10. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou zo dňa 21.10.2014 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 995,95 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Doplnením žalobného petitu zo dňa 12.01.2015 žiadal o navýšenie žalovanej sumy o 1 270,15 eur. Z uznesenia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 25.02.2014, sp. zn. 51P/51/2014-21 vyplýva, že súd ním nariadil predbežné opatrenie, ktorým upravil právo styku žalobcu s maloletými deťmi tak, že žalobca mal právo sa s maloletými deťmi K., L., Z.. XX.XX.XXXX, K., Z.. XX.XX.XXXX T. V., Z.. XX.XX.XXXX stretávať každý nepárny kalendárny týždeň v čase od piatka od 18.00 hod do nedele do 18.00 hod s tým, že si maloleté deti v súdom stanovenom čase prevezme a odovzdá v mieste bydliska matky maloletých. Súd zároveň uložil žalovanej povinnosť maloleté deti na styk riadne pripraviť. Predmetné uznesenie nadobudlo vykonateľnosť dňa 03.04.2014 a bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.04.2014, sp. zn. 11CoP 181/2014-41. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 12.06.2014, sp. zn. 38P/248/2013-111 vyplýva, že súd ním manželstvo žalobcu a žalovanej rozviedol, maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti matky. Súd určil, že obaja rodičia budú maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok a ďalej určil vyživovaciu povinnosť žalobcu voči maloletým deťom. Zároveň vyslovil predbežnú vykonateľnosť výrokov, ktorým upravil styk žalobcu s maloletými deťmi a uložil žalovanej povinnosť pripraviť maloleté deti v súdom stanovených časoch riadne a včas na styk. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 20.01.2015, sp. zn. 11Cop/502/2014-163 rozsudok

Okresného súdu Bratislava III zo dňa 12.06.2014, sp. zn. 38P/248/2013-111 v časti výživného zmenil a v časti úpravy styku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Na odvolacom pojednávaní nariadenom odvolacím súdom na deň 16.09.2020 žalobca uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava podaného odvolania a žalovaná zotrvala na svojich doterajších vyjadreniach. Odvolací súd na odvolacom pojednávaní dňa 16.09.2020 zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu.

12. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

13. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

14. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

15. Podľa § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka, škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

16. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

17. Odvolateľ vo svojom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď nezhliadol na predložené návrhy na výkon rozhodnutia a ďalšie podania, ktoré do spisu predložil. Majúc za to, že preukázal protiprávnosť konania žalovanej. Odvolací súd v nadväznosti na odvolacie námietky žalobcu zdôrazňuje, že vo vzťahu k preukázaniu protiprávnosti konania žalovanej, je okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, daný hypotézou hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný právny pomer strán sporu, ktorá určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 C.s.p.). Uvedené ustanovenie stanovuje teda aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu, zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť týchto skutkových tvrdení. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží teda na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

18. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporným a odvolací súd v tomto rozsahu aj zopakoval vykonané dokazovanie, že Okresný súd Bratislava III uznesením zo dňa 10.07.2014, sp.zn. 38Em/3/2014-61 uložil matke (žalovanej) pokutu vo výške 200 eur za nezrealizovaný styk žalobcu

(otca) s maloletými deťmi za obdobie od 28.03.2014 do 20.06.2014. Na uvedené rozhodnutie vzhliadol pri rozhodovaní vo veci aj súd prvej inštancie, keď v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 35) uviedol, že s výnimkou obdobia od 28.03.2014 do 20.06.2014, žalobca v konaní nepreukázal, v ktorom konkrétnom prípade žalovaná nepripravila riadne deti na realizáciu styku bez objektívnych dôvodov. I keď z odôvodnenia predmetného uznesenia (uznesenie zo dňa 10.07.2014, sp.zn. 38Em/3/2014-6) vyplýva konštatácia súdu prvej inštancie, že mal za zrejmé, že nerealizovanie styku otca s maloletými deťmi bolo spôsobené zavineným správaním matky, ktorá vedome tento styk neumožnila tým, že konala tak, aby k realizácii tohto styku nedošlo, vychádzajúc z toho, že v tomto konaní (konaní sporovom) si žalobca uplatňoval nárok na náhradu škody, bolo namieste posúdenie splnenia všetkých podmienok zodpovednosti (§ 420 ods.1 Občianskeho zákonníka), a to v súlade s úpravou sporového konania. Preto pri posudzovaní dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu škody za nezrealizovaný styk v dňoch 28.03.-30.03.2014 odvolací súd upriamuje pozornosť na zápisnicu z pojednávania zo dňa 19.11.2015, na ktorom žalobca vo vzťahu k ním tvrdenému nerealizovanému styku uviedol: „Z. Q. V. Q. D. Q. Q. L., L. V. Q. H. T. L. K. V. Z. X. L.“ Možno tak prijať záver, že zo strany žalovanej v danom prípade nedošlo k protiprávnemu konaniu, ktorým by zmarila príp. odoprela žalovanému styk s maloletými deťmi, keďže styk realizovaný bol, i keď v obmedzenom rozsahu. Vo vzťahu k žalobcom tvrdenému nerealizovanému styku v dňoch 11.04.-13.04.2014, odvolací súd vzhliadol na tvrdenie žalobcu, že v daný víkend nerealizoval styk s maloletými, čo bolo potvrdené aj žalovanou, a to z dôvodu zmeny programu na strane maloletých detí (č.l. 168). I keď v konaní nebolo jednoznačne preukázané, kedy žalovaná oznámila žalobcovi zmenu programu maloletých detí, z vyjadrenia samotného žalobcu vyplýva, že to bolo skôr ako na miesto prevzatia prišiel. Pri posudzovaní uvedených okolností odvolací súd zvažoval na jednej strane právo žalobcu na styk s maloletými deťmi a na strane druhej záujmy a potreby maloletých detí, ktoré v danom prípade prevážili. Nemožno tak prijať záver, že k nerealizovaniu styku žalobcu s maloletými deťmi v období od 11.04.-13.04.2014 došlo výlučne na strane žalovanej. Pri posudzovaní tvrdení žalobcu o nerealizovanom styku v období od 25.04.-27.04.2014 odvolací súd vzhliadol na vyjadrenie žalobcu na pojednávaní dňa 19.11.2015 (č.l. 122), že uvedené stretnutie prebehlo konfrontačne, pričom bola privolaná aj policajná hliadka. Je tak nesporným, že v daný termín sa žalobca skutočne dostavil na miesto prevzatia maloletých detí. Vychádzajúc z tvrdenia žalovanej, že v danom čase bola maloletá V. chorá a syn L. mal tenisový turnaj tak bolo objektívne možným realizovať styk minimálne s maloletou dcérou K.. Nakoľko si žalobca právo na styk s maloletou K. aj skutočne uplatnil, do miesta bydliska matky prišiel a k styku žalobcu nedošlo ani v obmedzenom rozsahu s maloletou K., možno súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, že v danom prípade žalovaná porušila právnu povinnosť. Vo vzťahu k žalobcom tvrdenému nerealizovanému styku období od 09.05.-11.05.2014 žalobca neprodukoval žiadne dôkazy, preto vychádzajúc z premisy, že žalobca mal právo nie povinnosť stýkať sa s maloletými deťmi, možno prijať záver, že v tejto časti žalobca neunesol dôkazné bremeno. Z obsahu spisu zároveň vyplýva, že styk, ktorý sa mal realizovať v dňoch 23.05. až 25.05.2014, nebol zmarený protiprávnym konaním žalovanej, nakoľko z dokazovania vyplynulo, že na styk boli pripravené všetky deti, avšak tieto odmietli ísť so žalobcom. Za daných okolností, keď nebolo v konaní preukázané, že by v danom období žalovaná akokoľvek zasahovala do styku a nerealizovanie styku bolo spôsobené nevôľou maloletých detí, nemožno toto jej konanie vyhodnotiť v danom konkrétnom prípade ako protiprávne. Žalobca neunesol dôkazné bremeno ani vo vzťahu k preukázaniu tvrdení o zmarenom styku v dňoch 06.06.-08.06.2014 a v dňoch 20.06.-22.06.2014, nakoľko svoje tvrdenia o tom, že na mieste prevzatia sa maloleté deti nenachádzali neosvedčil. Vo vzťahu k žalobcom tvrdeným nerealizovaným stykom v období od 01.07.2014 do 04.01.2015 je potrebné uviesť, že nerealizovanie styku s maloletými deťmi nebolo preukázané ani z uznesenia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13.11.2014, sp. zn. 51Em/3/2014-74 (č.l. 94-102), nakoľko toto bolo následne odvolacím súdom zrušené, čím nebola protiprávnosť konania žalovanej právoplatne deklarovaná, resp. protiprávnosť jej konania dodatočne odpadla. Nemožno nevzhladnúť aj na to, že zo strany žalovanej bola skutočnosť, že v období od 24.10.2014 do 04.01.2015 sa žalobca riadne dostavil na styk popretá a skutočnosť, že styk bol zmarený práve konaním žalovanej, nebolo zo strany žalobcu preukázané. Zmarenie styku v danom období nebolo preukázané ani svedeckou výpoveďou F. R., nakoľko z jej výpovede vyplýva, že žalobca išiel maloleté deti vyzdvihnúť dňa 04.07.2014, nakoľko v daný deň nemal žalobca s maloletými deťmi ani styk realizovať. Protiprávnosť konania žalovanej nemožno vyvodiť ani z rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 12.06.2014 nakoľko z neho vyplýva, že žalovaná mala pripraviť maloleté deti na styk dňa 01.07.2017 o 9.00 hod. Zároveň táto skutočnosť nebola dostatočne preukázaná ani výpoveďou svedka F. A., ktorý vo svojej výpovedi nekonkretizoval, kedy k zmareniu styku malo dôjsť a zároveň z jeho výpovede vyplýva, že maloleté deti nechceli so žalobcom ísť.

19. Po ustálení splnenia prvej podmienky, a to protiprávnosť konania na strane žalovanej v období od 25.04.-27.04.2014, odvolací súd pristúpil ku skúmaniu splnenia ďalších predpokladov zodpovednosti za škodu, ktorými sú vznik škody, existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou. Vychádzajú z toho, že v ustanovení § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je upravená všeobecná zodpovednosť osôb za spôsobenú škodu porušením právnej povinnosti, táto zodpovednosť je zodpovednosťou za zavinený protiprávny úkon subsidiárnou k ust. Zákona o rodine, ktorá sa uplatní v prípade, ak dôjde k porušeniu právnych povinností ustanovených v Zákone o rodine. Je nesporným, že žalobca si v konaní uplatňoval nárok na náhradu škody, a to náhradu cestovných nákladov za cesty z X. do B. a späť za účelom realizácie styku s maloletými deťmi. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pod pojmom škoda ustálená judikatúra rozumie majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi. V iných rozhodnutiach sa vyskytuje definícia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, spočívajúcej v zničení, strate, zmenšení či nezhodnotení majetku poškodeného a predstavujúca majetkové hodnoty potrebné na uvedenie do predchádzajúceho stavu (stanovisko Najvyššieho súdu ČSR, sp. zn. Cpj 87/70). Skutočná škoda sa vyjadruje porovnaním majetkového stavu poškodeného pred vznikom škody a po poškodení. Za škodu sa považuje nielen prípad zmenšenia majetku poškodeného ale aj prípady vynaloženia akýchkoľvek nákladov, ktoré smerujú k odstráneniu následkov škodovej udalosti alebo aspoň k zmierneniu jej následkov. Prípacom judikovanej škody je tiež situácia, keď rodič ktorému bolo maloleté dieťa zverené do výchovy, zmaril druhému rodičovi styk s dieťaťom, keď ho včas neinformoval o objektívnej prekážke (napr. choroba dieťaťa), ktorá bránila styku s maloletým v dohodnutom čase, čím poškodenému rodičovi vznikla škoda spočívajúca v tom, že vynaložil náklady na použitie vlastného motorového vozidla na prepravu do miesta styku s dieťaťom, ktorý sa však v dôsledku konania druhého rodiča neuskutočnil (R 12/1990). Zároveň v zmysle uvedeného rozhodnutia „při vyčíslení nákladů spojených s tímto použitím vozidla lze přihlížet k paušalizovaným náhradám nákladů obdobného používání osobních vozidel pro jiné účely.“ Pri zisťovaní existencie príčinnej súvislosti je potrebné zamerať sa na to, či medzi skutočnosťou, ktorá prichádza do úvahy ako príčina vzniku škody a škode predchádza, je daný protiprávny úkon, s ktorým zákon spája zodpovednosť. Pri kladnom závere je nutné zistiť, či táto skutočnosť, aj skutočne vznik škody spôsobila a či by teda škodlivý následok nebol nastal aj bez tejto skutočnosti (príčiny). „O vztah příčinné souvislosti se jedná, vznikla-li škoda následkem protiprávního úkonu škůdce, tedy je-li jeho jednání a škoda ve vzájemném poměru příčiny a následku, a tudíž je-li doloženo, že nebýt protiprávního úkonu, ke škodě by nedošlo. Byla-li příčinou vzniku škody jiná skutečnost, odpovědnost za škodu nenastává; příčinou škody může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl“ (Rozsudok NS ČR z 24.04.2003, sp.zn. 25 Cdo 1807/2001). Príčinná súvislosť je zjavná v prípade, keď z konania a časovej následnosti vzniku škody je zrejmé, čo spôsobilo škodu.

20. V konaní nebolo sporným, že žalobca sa odsťahoval za prácou a novou partnerkou do X., ani skutočnosť, že k prevzatiu ako aj odovzdaniu maloletých detí žalobcom malo dôjsť v mieste bydliska matky (Š. XX, B.). Z čoho logicky vyplýva, že žalobcovi vznikli určité náklady spojené s realizáciou styku s maloletými, ktoré v danom prípade spočívali v cestovných nákladoch. Odvolací súd tak považuje potrebné vo veci poukázať na rozhodnutie NS ČR sp.zn.1Cz/63/87, nakoľko skutkové okolnosti v danej veci sú obdobné s prejednávanou vecou, kedy prípadom judikovanej škody bola situácia, keď rodič ktorému bolo maloleté dieťa zverené do výchovy, zmaril druhému rodičovi styk s dieťaťom, keď ho včas neinformoval o objektívnej prekážke (napr. choroba dieťaťa), ktorá bránila styku s maloletým v dohodnutom čase, čím poškodenému rodičovi vznikla škoda spočívajúca v tom, že vynaložil náklady na použitie vlastného motorového vozidla na prepravu do miesta styku s dieťaťom, ktorý sa však v dôsledku konania druhého rodiča neuskutočnil (R 12/1990). Zo zreteľom na uvedené tak odvolací dospel k záveru, že žalobcovi vznikla škoda, ktorá spočívala v nákladoch za použitie motorového vozidla za účelom realizácie styku s maloletými, pričom príčinou vzniku škody bolo práve protiprávne konanie žalovanej. Táto konkrétna majetková ujma žalobcu vznikla následkom konkrétneho protiprávneho úkonu žalovanej, a teda jej konanie a škoda sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Žalobcovi tak v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej vznikli náklady cestovného. Odvolací súd zároveň vyhodnotil, že použitie motorového vozidla k ceste žalobcu do miesta pobytu maloletých detí za účelom stanoveného styku sa javí ako primerané. Nevyhnutnosť použitia motorového vozidla žalobcu je odôvodnená aj tým, že mal záujem motorové vozidlo využiť v priebehu styku s maloletými deťmi.

21. Vzhľadom k uvedenému tak odvolací súd odlišne od záverov súdu prvej inštancie ustálil, že žalobcovi vznikla škoda vo výške spolu 181,45 eur ako náklady za cestovné za účelom realizácie styku

s maloletými za dni 25.04.-27.04.2014. Poukazujúc na judikatúru (R 12/1990) odvolací súd pri stanovení výšky škody predstavujúcej zvýšené cestovné náklady žalobcu vychádzal z náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách v zmysle zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách. Zmyslom paušalizovanej náhrady za použitie vlastného motorového vozidla je nahradenie nákladov vznikajúcich s jeho užívaním. Majúc za to, že v danom prípade skutočnú škodu na strane žalobcu predstavujú náklady za spotrebované pohonné látky a základná náhrada za každý 1 km jazdy. Vzal pritom do úvahy veličiny, a to vzdialenosť 656 kilometrov (cesta tam 328 kilometrov a cesta späť 328 kilometrov), priemernú spotrebu osobného motorového vozidla 7,2 l/100km vychádzajúc z predloženého osvedčenia o evidencii vozidla žalobcu (č.l. 57-58), ceny pohonných látok 1,3 eur/l a sumy náhrad za každý 1 km jazdy od 01.01.2009 do 31.05.2019 vo výške 0,183 eur (osobné cestné motorové vozidlá), viazaný pritom žalobcom uplatnenou výškou náhrady za jeden nezrealizovaný styk (181,45 eur).

22. Žalobca vo svojom odvolaní zároveň namietal, že súd prvej inštancie pochybil, nakoľko nevykonal navrhovaný dôkaz, ktorý bol potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď odmietol vykonať výsluch svedkyne V. G., ktorá sa spolu so žalobcom viackrát zúčastnila zmareného styku. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 22.09.2016 prejavil záujem o výsluch svedkyne F. V. G.. Súd prvej inštancie na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 17.01.2017 rozhodol, že výsluch tejto svedkyne nevykoná. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku v bode 21. odôvodnil z akého dôvodu daný dôkaz nevykonal. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (k tomu viď 1Obdo/46/2017 a obdobne aj 4Obdo/41/2017). Súd prvej inštancie tak podľa názoru odvolacieho súdu nepochybil, keď navrhovaný dôkaz nevykonal a to aj z dôvodu, že jeho nevykonanie riadne vo svojom rozhodnutí odôvodnil. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie aj v tom, že vykonanie tohto dôkazu by bolo nielenže nadbytočné, ale zároveň z dôvodu citovej zainteresovanosti danej svedkyne, by nebola jej výpoveď dostatočne hodnoverná.

23. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 181,45 eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

24. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru je úspechu vo veci) v spojení s § 262 ods. 1, 2 C.s.p. a § 396 ods. 1, 2 C.s.p. Vychádzajúc z toho, že žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 5,5 % (z uplatnenej sumy 3 266,10 eur mu bolo priznaných 181,45 eur) a žalovaná mala úspech 94,5 %, čistý úspech žalovanej predstavuje 89 %, odvolací súd priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 89 %, vzhľadom k pomeru úspechu vo veci. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).